

Gedichten bij Kunst in de Heemtuin 2025 #17 NATUURLIJK

1 : Bij: Rob Philippi, Bosnimf

Bosnimf

Zwevend boven de boomstam
hang je verborgen in het gebladerte
strekt de handen naar ons uit
dat wij dit met overgave bewaren

en niet vergeten hoeveel het vraagt
van jou en deze lommerrijke omgeving
als een natuurlijk geweten
houd jij ons bij de les

roept ons op om zorgzaam en
toegewijd te zijn aan al het loof
ook dat uit jouw stam en takken groeit

niet dat er een waar snoeien wacht
maar het verlies van dit levend groen
hoe het zoals jij in lucht kan verdwijnen

Frans Terken

12 : Bij: Joke Elzinga: Boom

2in wording

ik noem je: vezels

ik noem je: knotten touw

ik noem je: gehaakt met vaardige vlugge vingers

ik noem je: bast

ik noem je: gehard en gekleurd

ik noem je: te gast

ik noem je: vangnet van wisselend licht

ik noem je: geworteld in je spiegelbeeld

ik noem je: boom

hoe wil jij dat ik je noem?

Mieke van den Berg

3 : Bij: Daniella Rubinovitz, wings of nature

psúchai

Gestold in het zware staal,
nog fladderend van vóór de bevroering
Komt hoogste beweeglijkheid
tot uiting in diepste rust?

Fladderen wij om elkaar heen –
van afstoten en aantrekken een spel?
Ontpoppen wij ons niet
tot de eendagsvliegers die we

ooit waren voorbestemd
te worden? Blad na blad
afknagend, cocon van de wereld
van de hemel een Ikaros

dwarrelend als sneeuw in de zon
omhoog, natuur en kunst
dingend naar een reis in voortijd

Wijnand Noot

3 : Bij: Daniells Rubinovitz, wings of nature

verzonken vlinders

twee gebronsde gedaanten verdiept in elkaar
geen enkele vleugeltrilling meer van dit paar
de tijd heeft dit stel genezen van hun vlucht
in het zachte licht van de zomerochtendlucht

3vleugels rusten in het kleurrijke najaarsgras
dat voor hun rupsjes dagelijks voedsel was
slechts herinneringen fladderen omhoog
voeren hun dans uit tot aan de hemelboog

4hun contouren vormen een beeldend teken
van iets dat verdween en niet meer keert
wie dit paar in ogeschouw neemt, leert

5dat leven broos als een vlinder is, één
die in de hitte van de tijd verdwijnt
een bronzen stilte is wat overblijft

Mieke van den Berg

3 : Bij: Wings of Nature, Daniella Rubinovitz

Distelvlinders

Zo klein en kwetsbaar over woestijn
en zee tot de rotsen in zicht komen
vliegen jullie je vleugels aan rafels
als het niet meer gaat val je erbij neer

maar de eitjes zijn gelegd
ze verpoppen tot rupsen en vlinders
nemen zo de reis over als een estafette
met het verre noorden in het vizier

hoeveel levens hoeveel slagen
zijn er dan gevlogen voor de landing
om hier even uit te rusten in het gras

amper zichtbaar trillen nog je vleugels
alsof ze moe zijn van al dat gefladder
de kunst van een avontuur in weer en wind

Frans Terken

4a / 4b : Bij : een 'takkenbeest' van Michael Hoedjes

Fel en fragiel

zie je hem balanceren
hoog op zijn ranke poten
tussen de plomp in het water

stevige kop op een minilijf
één oog kijkt ons indringend aan

wat wil het zeggen
het laat me niet los

ik volg hoe zijn staart omhoog
in franjes over hem heen valt naar voren

hij wil mijn aandacht
en hij wil vrij zijn

wil zich ontfermen, wat is geweest
beschermen en wil nieuw bestaan

fragiel en toch dwingend
in zijn tegenstrijdigheid
dit aandoenlijke takkenbeest

Joke Schrijvers

7 : Bij: Gardien ccx, Simon Woudwijk

De wachter

Hoe je je antenne uitsteekt
om alle signalen op te vangen
die je helpen een richting te vinden

niet terug naar waar je vandaan komt
maar vooruit naar onbekende verten en
in je opnemen wat je onderweg ontmoet

ligt je boot nu hier in het park aangemeerd
het was een takkenwerk om tot deze plek
te komen - een tussenstop om te bezinnen

te zien en horen wat er leeft en ademt
wat groeit en weer sneuvelt in elk seizoen
wat om je heen opleeft en verderop vervaagt

en of deze route wel de goede weg is
almaar meer verwijderd van een eertijds toen

Frans Terken

9 : Bij: Ivonne Rooding: Legacy

met mijzelf alleen

als verbindingen verbroken
los de lijnen van tv en telefoon
lijkt tijd verdampt

onverhoeds ondergedompeld
in een zee van ruimte
het tumult van de wereld is ver
geen ruis meer

mijn lens en gehoor scherpen zich
tijdens deze tocht

de stilte spreekt mijn ik aan

krassen in mijn ziel
die weggestopt waren
vallen mij als struikelstenen
op dit pad toe
tergend langzaam
slijt ik die met mijn schoenen tot –

mijn voetstap lichter klinkt
pas dan keer ik om
een kracht kruipt naar boven
iets van hopen en geloven

een glimlach plooit zich

Mieke van den Berg